

D'un pagès pintor.

D'un pagès pintor.

Homenatge a la meva terra.

Universitat de Barcelona

Facultat de Belles Arts

Tutor/a: Augusto Roig

Alumne: Pere Jordi Royo Garcia

Curs: 2018 - 2019

Agraïments.

Aquest treball va dirigit a totes les persones que han estat aprop meu en tot moment, durant aquests quatre anys i ara mateix. Tota aquella gent que ha fet possible la meva gran immersió dins del món de l'art.

A la meva família, a la meva gran família.

Índex.

1. Resum / Abstract.	11
2. Preparar el sòl per a plantar. (Introducció)	12
2.1 Tipus de sòl i cultiu. (Objectiu i metodologia)	13
2.2 Treball a l'estudi i al camp. (Context)	16
3. Comparació de cultius. (Referents.)	21
4. Diaris. (Producció)	24
4.1 Recol·lecció. Àmbit pictòric.	27
4.2 Vestit pagès.	36
5. Conclusions.	42
6. Bibliografia.	43
7. Annexos	44

“Perquè crec que el clima afecta les persones, com crec que hi ha alguna cosa a l’aire de muntanya que alimenta l’esperit i l’inspira.”¹

1. Resum.

D’un pagès pintor, homenatge a la meva terra.

En aquesta proposta reflexo el món agrari, una tradició pagesa de costums i maneres de viure; tot això amb una relació clara dins del àmbit de la pintura. Una unió de les dues, pintura i agricultura, i com amb aquestes neix un entramat que ens porta a parlar de la postagrarietat pictòrica.

La contemporanietat lligada a les feines de camp i el seu paisatge. La vida d’un territori dins del món de l’activitat creativa i com la pintura aprofita els inputs que aquesta ens ofereix. Estem davant del que podríem dir la feina d’un pagès.

Paraules clau: agrari, pagès, territori, matèria, poesia, tradició.

Abstract.

A farmer painter, homage to my land.

In this proposal I show the agrarian world, a peasant tradition of customs and lifestyle; within the field of painting. Painting and agriculture, and the union of these elements leads us to talk about the pictorial postagricultural.

The contemporaryism linked to fieldwork and the landscape. The life of a territory within the world of creative activity and how painting take advantage of the input it offers us. This is of what we could say the work of a farmer.

Keywords: agricultural, farmer, territory, matter, poetry, tradition.

¹ THOREAU, Henry David. Caminar. Pàg 61

“Els que hem viscut la llarga vesprada de la pagesia hem vist l’alt i extens país que minvava amb ella, marcit, amb tot el relleu gastat, segat i veremat, sense gairebé muntanya tendra per poder fer créixer enlloc. Des de que jo era un nen que sento parlar d’aquest gran vespre pairal. La profunda discreció i la continguda elegància del món pagès semblen implícites en la manera allargassada que ha tingut i encara dirien que té d’anar-se’n, d’acabar d’anar-se’n. Ben mirat, segurament que res com la seva tan dilatada desaparició no ens informa de la magnitud real d’això que estem enterrant.” ²

2. Preparar el sòl per a plantar. (Introducció)

Tot treball comença des d’un inici molt raonat, d’algún lloc de partida d’on tot surt; i que a partir d’aquesta petita cosa va sortint un món tant ampli que a poc a poc es va convertint amb una gran forma de vida. A primer cop d’ull tot sembla passar d’una forma planera, però dins de l’àmbit artístic cada petit detall compta a l’hora de buscar una manera d’expressar-nos. Com diu el títol d’aquest apartat, preparar el sòl com qui prepara el terreny per treballar. Cadascú planta en el seu sòl per a més tard recollir el seu fruit.

Voldria situar la meva obra dins de l’àmbit de pintura, i poder dir que aquesta està dins dels límits d’una forma de treball vinculada a una pintura tradicional com sempre s’ha entès. Tot i que crec que aquesta va molt més enllà, ja que d’una forma inesperada adquireix una posició dins de l’àmbit del coneixement. Amb tot això vull parlar de la meva obra lligada al paisatge, però no només parlant d’ell; sinó com una forma d’entendre un espai terrenal i una forma de coneixement, vinculada a una experiència que visc cada dia. Una pintura que està estretament lligada al terme agrari i amb una feina molt vinculada a la pagesia.

En aquesta introducció vull deixar clar això, aquest treball sorgeix d’una gran obsessió per la pintura però també per qualsevol feina vinculada al terme pagès; alhora i d’una forma determinant està maridat amb una nota poètica que tracta de fer un homenatge a aquest. Podríem dir que, intento ficar-me a la pell de totes aquelles persones, homes i dones, que van lluitar i lluiten per mantenir viu un indret o territori.

² BORRELL, Perejaume. Pagèsiques. Pàg 152

Tot i que és una corrent d'idees i pensaments, voldria dir que un cop el meu treball estigui finalitzat, encara serà el seu començament. Les propostes dins del món de l'art mai són tancades, sempre hi ha més a dir i de moltes formes diferents de dir-ho. Molts cops estem determinats pel temps o molts cops nosaltres mateixos ens frenem en l'acte de creació.

En tot cas, no voldria dir que serà un treball on tot el que sortirà serà una cosa inacabada, però si voldria catalogar-lo dins d'aquesta possibilitat. En la meua curta durada dins del món de l'art, penso que adquirir un obra més madura també depen del factor temps; ara les idees estàn fermentant però serà molt més endavant que aquestes estaràn en una posició de solidesa màxima. A tot això he de sumar la força de l'art, una força que poc a poc anem canviant per experiència.

2.1 Tipus de sòl i cultius. (Objectiu i metodologia)

Des de l'inici sabia que per parlar de terra només podia fer-ho amb la mateixa perquè res pot substituir la seva presència. L'àmbit pictòric té això; limita. Per aquest mateix motiu de manera involuntària encara que plenament conscient vaig decidir deslligar-me'n i fer sense catalogar.

El treball que veiem va començar i continua sent, una projecció o una repetició d'allò que el paisatge em brinda. Entenc aquesta projecció com tot allò que jo rebo del paisatge i presento a les meves obres; per això mateix parlo de repetició, projectar pot ser entès com la repetició del que tenim enfront dels ulls. Des del primer moment fins ara no he volgut tractar el meu treball d'una forma forçada, tot ha anat fluint i creant una unió amb els imputs que m'arriben dia a dia.

La sort de treballar al camp i alhora al taller, m'han donat un visió que no hagués estat possible només treballant amb un d'aquests. Ambdós he aconseguit treballar a llocs diferents però amb un mateix sentit a l'hora; als dos llocs intento treballar amb un esperit antic rural, un complementa a l'altre i a la vegada l'enriqueix.

Perejaume ens mostra la relació que hi ha amb els dos tallers i com tracta tot això com una sola cosa. A Pagèsiques diu:

“ He llaurat tot el taller: net, brut, desert de cap altre conreu que no sigui la cabuda.”³

Veiem com l'artista fa ús de la seva poètica per narrar una vivència en l'àmbit artístic, amb la metàfora deixa constància de la seva vinculació amb el paisatge-territori. Presenta el taller com un terreny cultivable, un espai on les idees creixen; un nèixer i morir com podem veure en un lloc agrícola. Ho deixa tot net dins del seu espai de treball, tant net

³ BORRELL, Perejaume. Pagèsiques. Pàg 406

que aquest el porta a estar només amb el seu pensament. Idees cultivades com en una heretat.

A tot això s'ha de sumar un immens recull d'artistes i lectures, que sense adornar-me'n han canviat la meva trajectoria fins al punt que la pintura quasi s'ha perdut en l'infinit. Ara, després d'una gran temporada on la pintura ha marxat del meu costat, puc entendre perquè aquesta durant un temps no em va ajudar a saber qui era.

Tot i que la meva proposta gira al voltant de l'àmbit de la pintura, una forma més escultòrica-pictòrica però sempre amb una visió fixada dins d'aquesta, la meva intenció, com sempre, dins del món de la pintura, és portar un espai de vivències naturals, terrenals al plà de treball pictòric.

Transportar un troç de la meva terra-experiència allà on vaig. Molts cops, tot això s'ha d'enfrontar amb la idea que una pintura tant matèrica pot ser vista com una escultura, però la veritat crec que totes aquestes paraules només són límits. Per poder veure un paisatge has de poder participar i alhora veure algun element el qual et remeti al lloc esmentat. No només es transportar, sinó que també transportar-te independentment d'on siguis. Tocar el paisatge des de la distància.

Una gran escenografia que et trasllada a un indret. Participar de l'acció sense només pensar que ens movem dins del ram artístic. La meva intenció dins de l'àmbit de la pintura és aquest, aprofitar el mitjà per fer un recull de sensacions i alhora homenatjar aquest paisatge. Un paisatge natural i també construït que durant segles i segles, homes-dones d'aquest l'han fet perdurable i ric de coneixement. Podria dir que estem davant de l'agrarietat postpictòrica. Una pintura que

Ara abans d'entrar al context, voldria parlar de la metodologia i els tipus de materials que he emprat. Veure com la búsqueda de materials molts cops és la búsqueda de l'obra. Entendre aquesta part com la búsqueda d'un terreny de cultiu, un espai on poder sembrar.

Els materials i suports utilitzats en pintura frenaven la meva intenció i el meu missatge, parlar d'una pintura tant matèrica no podia continuar igual. Per parlar d'aquest indret en concret tenia que emprar els mateixos materials del paisatge. En parlar de paisatge-territori, en l'acte de pintar-lo no deia res sobre ell. Per això el fet d'incorporar el propi indret a la manera de treballar i a l'obra en sí, van fer adquirir una riquesa a la meva obra.

Els bastidors amb tela fina, es van convertir en bastidors amples amb tela gruixuda per soportar el gran pes de la terra. Molts cops, també, la pròpia tela no podia aguantar la força i aquesta va ser canviada per fullola fina imprimada. La construcció dels propis bastidors em donava joc per a determinar la forma i la seva direcció, tot això pensant amb les formes estandaritzades que hi ha. El mateix bastidor en un primer moment ja és l'esquelet de l'obra, la mateixa obra, el que conté i agunta tota la carrega d'art i de pensament.

Fer ús d'aglutinants, pintures, textures, que totes elles tinguessin un origen i relació amb els temes tractats i treballats dins el mateix acte de creació. L'incorporació de nous materials i la nova manera de fer-los servir, van determinar la forma en que el meu pensament i alhora, el valor cap a l'art anessin cap un altra direcció. Vaig passar de representar un indret per fer una obra, a treballar amb el mateix indret, una dignificació cap aquest amb forma d'homenatge. L'inici va ser un gran treball sobre tot tipus de papers i amb diferents tipus de terra, per a tot això ademés de provar molts terrenys i fer molts tipus de cultius, vaig fer un estudi de sols per saber-ne les reaccions i les seves propietats. No només treballar amb el propi paisatge ha de ser una obsessió, sinó conèixer cada petit detall que aquest amaga.

Tot seguit, tot i no estar a la part de desenvolupament, el lloc on veurem les obres més detalladament, podem veure alguna prova que va sortir d'aquesta part experimental i d'aprenentatge. El camí previ que va sorgir abans d'entrar en l'acció de crear, tot allò que va sortir sense una direcció concreta però que finalment ha marcat d'una forma determinant la meua direcció.

M'agradaria citar un poema de Perejaume, on podem veure que l'escriptura igual que el terme artístic, pot esdevenir un acte de sembrar. Una acció de plantar per esperar. Molts cops pot ser d'una forma metafòrica, d'altres d'allò més palpable.

“Tiro terra amunt i terra als costats i terra pertot, amb una pala.

I la terra emprèn el seu camí, cada gra a la seva fe.

I la terra sobreix i s'escampa.

Abaixa les rames, cel negre,

que m'arribin a fregar.

Deixa-les caure fins que em toquin.”⁴

⁴ BORRELL, Perejaume. Pagèsiques. Pàg 48

2.2 Treball a l'estudi i al camp. (Context)

La proposta neix d'una gran necessitat per canviar i treballar amb tot allò pròpi més real, utilitzar els materials més propers i que formen la meva realitat palpable. Treballar amb la forma original i primària que constitueix el discurs, començar a fer present unes ganes d'alliberament i de parlar d'una forma com mai.

Tot això va sorgir quan la terra la qual estava parlant va començar a ser la protagonista de les pròpies obres. Fer ús de la terra per parlar de la terra. Aquest acte valent, va fer un punt i a part dins del meu recorregut. Al cap d'un temps, qualsevol acció realitzada, tenia que ser amb algun element de la pròpia naturalesa; un territori orgànic dins de qualsevol manifestació del paisatge. Selecció d'obra gràfica feta amb diferents tipus de terres, aquí podem veure l'estudi d'un total de 100 proves. Les obres que veurem no estan numerades, només veurem l'any d'execució i amb quin tipus de terra estan fetes.

(2018, terra argilosa i arenosa amb làtex sobre paper de gravat. 30 x 30 cm)

(2018, collage, terra argilosa i arenosa. 29'7 x 21'6 cm)

Veiem com a l'hora de parlar d'un lloc determinat, el mateix lloc ens brinda la màxima expressió d'ell mateix; el material primari ens subratlla la intenció. Podem veure doncs, que el material, en aquest cas la terra, ens parla del lloc d'una forma més profunda. La seva qualitat tàctil ens ofereix la possibilitat d'aprendre a partir dels sentits, i per un moment estem al lloc sense la necessitat de desplaçar-nos hi.

Continuant amb la idea del lloc, com he dit anteriorment, la meva obra ha sorgit gràcies a la relació directa del treball del camp i del taller. Treballar amb materials procedents de la terra i treballar amb la pròpia terra, m'han fet plantejar la direcció i el camí a seguir.

Un treballador de la terra, un cuidador de la terra cultura i del coneixement; estem davant del que podríem dir la figura d'un pagès-pintor.

El terme pagès neix d'aquest vinculació, primer de tot era un treball d'homenatge cap al territori , però la relació d'aquests dos mons em va fer plantejar la idea de que potser no només era un homenatge.

Tant el treball com la temàtica, des de fa molt de temps tot i no ser-ne conscient, era la feina d'una persona de camp. Un curador i recuperador de les feines i models tradicionals. La figura del curador vista com aquella que uneix el món de l'art amb totes les feines que venen d'abans. Un recuperador i recopilador d'una manera de treballar que poc a poc es va perdent.

Tot seguit veurem dos fotografies procedents dels espais de treball, llocs on, com bé he dit anteriorment sorgeix una relació i veiem que aquests formen una narració que els uneix. La meua intenció alhora de presentar les imatges tracta de buscar la connexió que hi ha ambdues, tant si mirem una com l'altra l'espai és el mateix, l'únic que canvia és la seva localització.

L'estudi de ciutat i l'estudi de camp, la capsa tancada per coure idees i la capsa oberta on les idees estan en constant moviment. La unió d'ambdós crea el meu imaginari actual. Aquí podem veure com el terme global és converteix en local, la globalització local. Podríem dir que tenim dos extrems, els territoris que imaginem i els territoris que vivim.

“ Asistimos a una crisis de representación entre unos paisajes de referencia que en algunos casos se han convertido en auténticos arquetipos y los paisajes reales, diarios, que, para una gran parte de la población, son precisamente los paisajes fuertemente transformados que perciben cotidianamente. La contemplación del paisaje real contemporáneo está teñida a menudo de este paisaje arquetípico ya aludido, un paisaje que se habría generado en el marco de un proceso de <socialización> del paisaje perfectamente contextualizable, es decir, en un lugar y en un momento determinados, impulsado por una élite cultural, literaria y artística procedente de un determinado grupo social, que elaboraría una metáfora y la difundiría al conjunto de la sociedad.” ⁵

⁵NOGUÉ, Joan. El retorno al paisaje. Article Enrahonar 45. Pàg 131

(Espai de treball a la facultat, territoris imaginaris.)

(Espai de treball al camp, territoris viscuts.)

“ Los pintores no cesan de malograr, no cesan de tirar sus cuadros. Es sorprendente. Hay una especie de destrucción-consumación del cuadro cuando la catástrofe desborda. ”⁶

3. Comparació de cultius. (Referents)

En aquest apartat vull reflexar quins són els meus interessos i de quina manera, tots aquestos, m'han fet veure que la direcció de la meva obra estava en una posició equivocada. Podem veure que tots aquestos comparteixen la materialitat tant en el seu treball com la seva formalització. També hi ha un punt en comú que gira al voltant de l'ocupació d'espais amb elements, objectes o artefactes terrenals.

Arran de veure l'interès que tots ells m'han despertat, i sent conscient de la meva posició de pagès-artista, vaig decidir començar a canviar la direcció de la meva obra.

Tot seguit veurem una sèrie de noms d'artistes que durant un temps han sigut els meus altres companys de feina. També dir que tot això és un llarga llista d'una gran família. Un recull d'artistes de l'actualitat.

De cadascun d'ells parlaré de tot allò que han aportat al meu treball o manera de fer, fent cinc centims i per homenatjar una feina que no pot quedar en l'oblit. Tots som part de tots i alhora ens alimentem els uns dels altres.

-Stephane Thidet.

Treball amb matèria natural. Intal·lació i reacció del materials. Ús de elements primaris en espais gegants. Una divisió de mons on la narració acaba sent la pròpia acció. Em sembla interessant com l'espai és descontextualitza i arriba a fusinar-se amb l'obra. En molts casos he intentat treballar amb aquesta mentalitat, però l'espai molts cops guanya.

⁶ DELEUZE, Gilles. Pintura. El concepto de diagrama. pàg 26

-Perejaume.

Obra simbòlica lligada a una gran poètica visual. Un treball de caràcter més poètic reforça tota la intenció de l'obra presentada. D'aquest he agafat el caràcter despert de lletres que el paisatge ens brinda, entendre que qualsevol racó de món està lligat a una narració de grans versos. Entendre el paisatge-territori com un obra d'art per ella mateixa. Comprendre que només el fet de viure en aquest ja forma part de la vida de l'art.

-Herman de Vries.

Respecte cap a tot allò que viu amb ell, un apropament cap a la natura amb un contacte real. Una gran feina de recopilació d'informació i d'elements que poc a poc es van apareixent al seu camí. Em desperta molta curiositat com entèn l'espai territori. Un passeig, un descans, qualsevol engruna del bosc.

-Anna Dot.

Treball lligat al llenguatge, ús de la retòrica per a parlar d'espais. Parlar d'espais naturals, paisatgisme vinculat a l'art d'acció poètica. La seva descoberta m'ha ensenyat a fer el mínim gest en gran espai. Col·locar paraules, frases i versos volant en el camp terrenal. Com ella diu, un treball de capes, estrats que un damunt de l'altre van acumulant coneixement com les feines dels antics constructors del camp.

-Lua Coderch.

Estudi de l'espai amb objectes que determinen l'exposició. Podem veure com fa ús d'objectes propers per parlar d'anecdotes reals. L'ocupació de l'espai real esdevé l'obra d'art en sí, i amb això qualsevol artefacte col·locat amb aquest queda elevat. D'ella m'interessa la seva gran valentia per afrontar l'espai real d'una forma molt sincera i sense la necessitat de modificar res.

-Alberto Burri.

Dimensió material de l'obra. Una gran expansió dins del camp de la pintura matèrica. Un treball immens de materials i maneres d'expressar-se. En ell he vist l'energia vinculada en l'art de parlar a través dels llenguatges.

-Jannis Kounellis.

Instal·lació i materialitat escenogràfica. Escultura pictòrica vinculada amb un afany de parlar de la seva ocupació en l'espai. Una gran teatralitat vista com una acció artística. Quan veig la seva obra, contemplo una gran conjunció amb la meua forma d'expressar-me. Un acte valent alhora d'afrontar les idees que ens venen al cap i com aquestes surten per a convertir-se en obra.

-Paula Bruna.

Treball d'investigació lligat a la seva formació com a biòloga, ens aporta una visió del comportament humà envers el paisatge. Veiem com enten tot aquest món des d'una perspectiva enfocada cap al territori però amb una concepció de treball des del laboratori. M'interessa el seu treball constant i metòdic. Veure la gran informació que ens aporta un treball microscòpic.

- Josep Guinovart.

Gran estudi en l'àmbit de la pintura i els objectes, un treball ferm i amb una gran capacitat per desenvolupar qualsevol tècnica. En la seva producció podem veure com la seva obra surt dels límits, per un cantó tenim escultura pintada o també instal·lacions teatrals. La seva descoberta en un inici de curs em va ajudar a comprendre la meua fascinació per tots els objectes que m'envolten.

“ Trabajo como un hortelano o como un
viñatero. Las cosas llegan lentamente. Mi
vocabulario de formas, por ejemplo, no lo he
descubierto de una vez. Se formó casi a mi
pesar. Las cosas siguen su curso natural.
Crecen, maduran. Hace falta injertar. Hay
que regar, como se hace con las lechugas.
Así maduran en mi espíritu. Por ello trabajo
siempre en muchísimas cosas a la vez “ ⁷

4. Diaris. (Producció)

Arran de contemplar el dia a dia canviant, porto tot un any vinculant la meva pràctica amb l'execució d'un diari. Un treball constant que ha passat a ser la part principal del treball. Tot gira al voltant d'estar escrivint, la meva obra és text de diaris.

Un cop totes les idees estàn dins del cap, o fins i tot dins del mateix acte de creació, amb un nivell de reflexió al límit de l'obsessió; s'ha de dur a terme un seguit d'artefactes que molts cops no respòn al terme pensat.

Penso que l'ordre dels termes no altera res, pots estar pensant i executant l'obra o al contrari, l'important és que des d'un primer moment tingui un fil conductor comú. Una forma de pensar i treballar similars, quan pensem treballem i al contrari.

Per això, aquest apartat voldria treballar-lo amb forma de diari, el mateix que m'ha acompanyat durant tot el trajecte de creació; pàgines i pàgines de pensaments que han anat formant la meva relació amb l'acte de creació. D'aquí sorgiran tres punts, l'àmbit de la pintura, l'àmbit d'escriptura propiament i l'execució d'un vestit. El vestit del pagès-artista contemporani.

Cada punt constarà de cites que han sorgit de l'escriptura del diari. Parlo del diari però veurem com tot ell ha sigut l'acte i la peça en tot moment. En tot ell hi ha una relació amb qualsevol acte del dia a dia, una narració que no només acompanya sinó que nodreix l'obra.

⁷ MIRÓ, Joan. Yo trabajo como un hortelano. Pàg 37

És un fer que s'alimenta amb tot allò que fem sense fer i amb tot allò que fem per fer. Vull parlar com un territori cultivat; un espai on hi ha una gran memòria -història. La climatologia serà la mort de tot allò natural pur. Llenguatge fenomenològic, escriptaisatge. Lo poètic.

Fragment de diari personal. 30 de novembre de 2019.

(Vista general d'un diari.)

Temps fíet.
Tena d'un indut,
dius d'un llarg
viatge.

D'airs vells, tena amb
milers d'any i una
gran intensitat d'homenatge.

És dia 13 de febrer i arribi
me que ja no que fa
tres més. Arribi mau.

Estava engaitant cores
a la llibreta feta
el cop de son.

Descans.

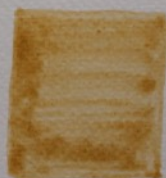
Comma d'arrelle, amb
piquet; aquel la
amb aglutinant sorgit
de la terra. Més
terra de la qual parla,
un terreny que tots
els elements porten
una enigma d'aire.

Arribi, constantment amb
aqueta forma de
fet una mica de
tot això; terra i
aquel·la.
És interessant, com
només una mica
de piquet i
un mínim de
piquet de terra
amb un aglutinant
pugi representar
tut el territori.

Men els vells
d'un espai, un
col·la no només
és un col·la, sinó
que un col·la és
la mica entre
l'experiència i
tot allò roscut.

4.1 Recol·lecció. Àmbit pictòric.

La meva intenció és agafar un minúscul fragment del paisatge i portar-lo a l'extrem pictòric. Veure com la pintura és relaciona amb el meu dia a dia, una conjunció entre pinturaescultoricopictòrica i el meu gran amor per la terra pagesa. La unió de la poètica i la materialitat, en aquest cas són els factors constructors de l'obra.

Seguidament veurem com la pròpia obra esdevé el lloc de treball, un espai on ademés de ser un lloc on és narra una història, ella mateixa la conté.

Arran de contemplar aquest fet, decideixo que la meva obra té una vinculació dins de l'àmbit de la poesia. Una poètica que neix de la mateixa vinculació amb el terme real tractat.

En totes elles, trobarem un nexa comú, una forta unió d'allà on venen ja que elles mateixes hi estan fetes. La gran massa de terra, els materials naturals, els objectes que creen una narració lligant totes els termes dins del paisatge. Una repetició sumultània de ceps ballant en un plà matèric de terra. Un plà de terra, on només una petita peça amb una vida morta parla del camí de treball al camp. Vestigis d'un temps passat que avui dia encara viu, records i troballes que durant anys han anat forjant la meva idea de paisatge. Estem davant d'una experiència, com he dit anteriorment, ens sentim al lloc sense tenir la necessitat d'estar-hi. Contemplem una experiència tàctil on només fent un moviment i tocant-la, podem entendre la seva duresa i la seva fragilitat.

A més a més, en aquest apartat veurem altres peces sorgides de l'acte d'escriure i pintar. Podrem apreciar com diu Joan Miró, amb el text anterior, que només treballant amb moltes coses alhora ens expandim. De tot això es desenvolupen dos peces addicionals. Una llibreta gegant de tela, on entenem la unió entre pintura i poema. I per altra banda uns porrons de terra cuita, on el paisatge es presenta amb una forma tradicional però vista des de la contemporaneïtat.

Vida de poeta, vida de pagès, vida de pintor. La veritat pictòrica només pot arribar tenint una certesa d'allò que fem. Podria dir que la meva obra és el treball d'un pagès més. La vida d'escriure, l'escriptura d'una vida de pintura.

Fragment de diari personal. 4 de març de 2019

(2019, assemblatge, diferents tipus de terres i ceps amb làtex sobre fusta. 200 x 200 cm)

(2019, assemblatge, diferents tipus de terres, objectes i roba amb làtex sobre tela. 200 x 200 cm)

(2018, tela antiga preparada amb cola blanca i làtex.)

A més a més, en aquest apartat veurem altres peces sorgides de l'acte d'escriure i pintar. Podrem apreciar com diu Joan Miró, amb el text anterior, que només treballant amb moltes coses alhora ens expandim. De tot això es desenvolupen dos peces addicionals. Una llibreta gegant de tela, on entenem la unió entre pintura i poema. Una gran relació amb el meu afany de portar la pintura sempre a sobre, portar-la amb forma d'escriptura.

I per altra banda uns porrons de terra cuita, on el paisatge es presenta amb una forma tradicional però vista des de la contemporaneïtat. Estris, objectes, materials, formes que no són paisatge pròpiament però estàn fets d'ell.

Aquí podem veure com el treball anterior amb la terra i les llibretes agafa un altra forma. Fent servir la mateixa metodologia, arribem a crear noves formes d'expressió; alhora aquest nou contacte amb els materials és molt enriquidor per al treball inicial. En aquest apartat vull aprofitar per fer visible un seguit de formes que han anat sorgint mentres intentava buscar la meua relació dins del món de l'art. Totes aquestes en un primer moment potser no van ser un obra acabada o potser d'un resultat ple, però poc a poc han anat formant el meu llenguatge. Per això volia compartir la meua experiència i fer visible tot el treball que potser no em determina però m'acompanya.

"L'artista està predestinat. L'artista és qui fa de la seva vida un història d'amor, una vertadera aventura amorosa que el transforma (a ell i la societat). L'entrega i el coratge heroic sense cap por, amb total llibertat, són les qualitat necessàries per ser un ésser sensible, per sentir a dintre teu aquesta força vital que t'empeny en totes les circumstàncies de la vida, transformant el sofriment, el dolor i la tristesa en força creadora, en força viva, en la roda de l'energia que no para mai. "⁸

⁸ BLANCH, Teresa. Topografias invisibles. Pàg 66.

(Libreta gegant de tela, 90 x 110 cm)

(Porrans de terra cuita.)

4.2 El vestit pagès.

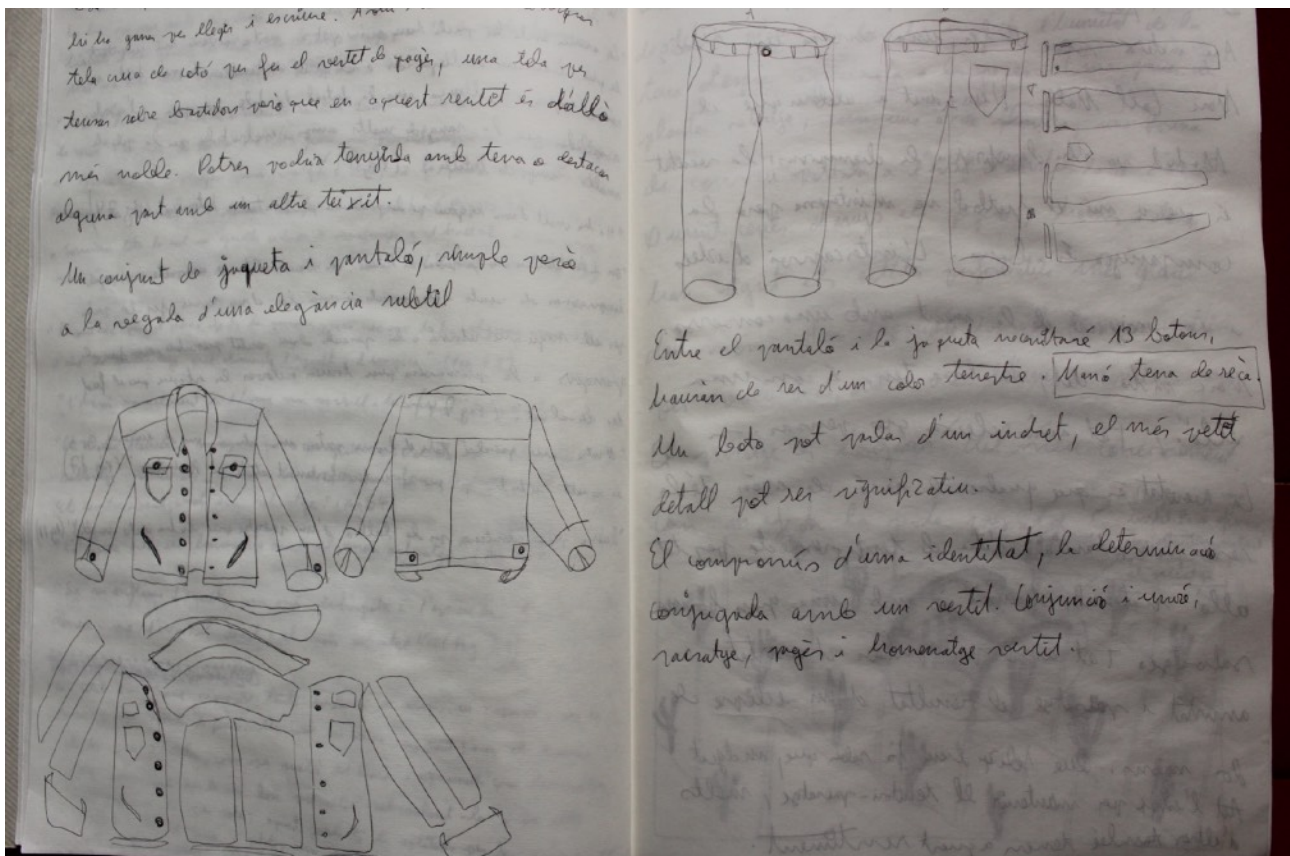
Aquest punt conté l'acció o la voluntat de dignificar l'acte cap al paisatge vinculat amb una peça de vestir. Un vestit de muder el qual parla del pagès modern. Una nova visió de la posició d'aquest i com la seva figura es relaciona amb l'època actual.

La mateixa combinació de roba, teixit i pagesia, formen l'imaginari postmodern que avui dia podem entendre en una forma pagesa junta amb el concepte d'art.

Entendre que la figura del pagès avui dia, ja no només es pot vincular amb la seva pròpia figura. En aquest moments està més enllà. Qualsevol de les seves accions juntament amb el que totes elles comporten, formen part dels panorama actual de l'art.

Fer una peça com un camp, una peça on només hi estigui comprès un terme agrícola.

Fragment de diari personal. 23 de novembre de 2019.

(Vista d'un diari. Esbossos previs al vestit)

(Vestit pagès)

(Vestit pagès)

5. Conclusions.

Arribant al punt final d'aquest treball, em venen al cap moltes preguntes. Però una de molt important és la relacionada amb la vida pagesa i l'art. La gran incògnita que em persegueix des de fa molt de temps.

Tot això perquè, el món de la pagesia i l'art van de la mà.

Per aquest motiu, ara i durant tot el treball el meu gran dubte. Podem estar treballant amb un terme agrari i no deixar de banda l'art? El terme agrari ja és una pràctica artística? O potser l'art és la part important que complementa i/o acompanya tot la resta?

Penso que la pressa del dia a dia de la ciutat em fa reflexionar sobre aquesta necessitat d'anar ràpid, tot això amb relació al fer poc a poc del camp. La concepció dins de la era digital que tot ha de ser instantani. La gran rapidesa del viure en tot aquest entramat modern. A tot això la feina del camp em brinda aquesta pausa, un fer pausat, sense pressa. Veure créixer, madurar i evolucionar les idees. La part més digital per un moment desapareix i entrem en contacte amb la part més analògica de nosaltres. Posar amb relació aquests dos mons i maneres de viure ha sigut una part important del meu treball.

Entendre aquest treball com la feina d'un pagès m'ha servit per entrar més estretament al món de la pintura. Tractar cada punt com la preparació d'un terreny on constantment hi ha moviment.

Preparar el sòl per plantar, tipus de sòl i cultius, treballa a l'estudi i al camp, comparació de cultius, diaris i recol·lecció i vestit pagès. Tots els punts segueixen un ordre que ens porta a comprendre l'acte artístic com el fet de treballar la terra per acabar recollint el fruit. Abonar, preparar i plantar idees, de tot això sorgeix el fet artístic. Tot això ha reforçat i m'ha ajudat a entendre cap on volia anar. Sense aquesta mentalitat el meu treball no hauria arribat fins aquest punt.

Finalment voldria acabar aquest conclusió amb una idea important, ara mai més podré comprendre la pintura com abans. Entrar dins els límits de la pintura ha contestat les preguntes que m'han sorgit durant aquestos quatre anys. Aprofitaré aquest camí, per seguir indagant l'ampli ventall dins de l'art. Serà dins de la pintura o dins del món de la pagesia.

6. Bibliografia.

Llibres.

- BORRELL, Perejaume, *Obreda*, Barcelona, Editorial Empuries, 2003
- BORRELL, Perejaume, *Paraules local*, Valls, Tushita edicions, 2015
- BORRELL, Perejaume, *Pagèsiques*, Barcelona, Edicions 62, 2011
- STACHELHAUS, Kasimir Malewich, *Un conflicto trágico*, Barcelona, Parsifal Ediciones, 1991
- PONS, Ponç, *On s'acaba el sender*, Barcelona, Edicions 62, 1995
- PONS, Ponç, *Desert encès*, Barcelona, Quaderns crema, 1989
- HIDALGO, Luis, *Tratado de viticultura general*, Madrid, Ediciones Mundi-Prensa, 1993
- BENJAMIN, Walter, *L'obra d'art a l'època de la seva reproductivitat tècnica*, Barcelona, Edicions 62, 1983
- KLEE, Paul, *Teoria del arte moderno*, Argentina, Bueno Aires, Ediciones Caldén, 1976
- DELEUZE, Gille, *El concepto de diagrama*, Buenos Aires, Equipo Editorial Cactus, 2007
- MIRÓ, Joan, *Yo trabajo como un hortelano*, Barcelona, Editorial Gustavo Gili SL, 2018
- THOREAU, Henry David, *Caminar*, Barcelona, Angle Editorial, 2017
- NOGUÉ I FONT, Joan, *Paisatge, territori i societat civil*, València, Tres i quatre, s.l. 2010
- BLANCH, Teresa, *Topografías invisibles. Estrategias críticas entre Arte i Geografía*, Gráficas Rey, 2013-2015, "MetaMètode II: Metodologies compartides en processos de recerca i noves practiques artístiques."

Articles.

- NOGUÉ I FONT, Joan, "El paisatge, entre el subjecte i l'objecte", Discurs de recepció de Joan Nogué i Font com a membre numerari de la Secció de Filosofia i Ciències Socials, Resposta de Maria Dolors Garcia Ramon, membre emèrita de la Secció de Filosofia i Ciències Socials, Barcelona, 2 de febrer de 2017, INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS
- NOGUÉ I FONT, Joan. "El retorno al paisaje", Universitat de Girona, Departament de Geografia, Director de l'Observatori del Paisatge de Catalunya, *Enrahonar* 45, 2010, pp.123-136

7. Annexos.

En aquest apartat vull mostrar un recull fotogràfic, on podrem veure tant imatges d'estudi com imatges d'indrets que m'han servit de referència. Un cop arribats al final del treball, he pensat que durant el procés de treball es perden i no es mostren moltes imatges. Aprofitar aquest espai per fer visible algunes de les imatges i llocs que han fet possible tot el que ha passat més tard. Obres que han nascut de contemplar allò que estic vivint i imatges que durant un temps he recollit sense adonar-me'n i van formant qui sóc.

Presentaré tot aquest punt com un arxiu de fotografies que estan amb diàleg, territoris vinculats a gestos sobre el paper o detalls relacionats amb peçes. Moltes i moltes coses que han nascut d'aquest gran acte de està vivint l'art.

Moltes d'elles representen grans paisatges que m'han vist créixer, i com sempre no deixen d'aparèixer allà on vaig. Em sorprèn tot allò que sempre he vist, com qui arriba a un lloc desconegut i es queda fascinat del que està veient.

Descobrir-me a través del que veig i el que faig.

